

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 383/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, Advokátska kancelária, Rožňavská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 32/2013 a jeho rozsudkom z 20. marca 2014, ako aj postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 13/2014, 1 Obdo V 14/2014 a jeho uznesením z 26. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Obo 32/2013 a jeho

rozsudkom z 20. marca 2014, ako aj postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Obdo V 13/2014, 1 Obdo V 14/2014 a jeho uznesením z 26. novembra 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 14. marca 2016.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako osobitná správkyňa konkurznej podstaty úpadcu uzatvorila v mene úpadcu s Bankou Slovakia (ďalej len „banka“) rámcovú zmluvu o zriadení štruktúrovaného nadlimitného termínovaného vkladu vo výške 159 850 000 Sk na 2 roky s úrokom 0,16 % ročne a garantovaným výnosom 511 512 Sk. Následne po vydaní neprávoplatného uznesenia o zrušení konkurzu tento termínovaný vklad predčasne ukončila, na základe čoho banka zrazila zmluvnú pokutu vo výške 5 681 092,34 Sk, a to aj napriek tomu, že išlo o nárok, ktorý bol z uspokojenia vylúčený, a teda bol bankou uplatnený neoprávnene. Sťažovateľka takto postupovala preto, že podľa jej neskorších zistení a ňou vypracovanej správy absentoval materiálny predpoklad pre konkurz, t. j. predĺženie, a preto chcela pripraviť finančné prostriedky na vyplatenie veriteľov bezodkladne po právoplatnom zrušení konkurzu. Súčasne so zrušením termínovaného vkladu sťažovateľka zriadila nový termínovaný vklad s úrokovou sadzbou 2,9 % ročne a s možnosťou aj predčasného výberu. Ku dňu ukončenia termínovaného vkladu (1 rok po jeho zriadení) došlo k pripísaniu kreditných úrokov vo výške 2 570 054,34 Sk.

Správca konkurznej podstaty (ďalej len „žalobca“) podal proti sťažovateľke žalobu o náhradu škody vo výške 5 681 092,34 Sk predstavujúcu zmluvnú pokutu za predčasné ukončenie štruktúrovaného nadlimitného termínovaného vkladu, keďže podľa jeho názoru sťažovateľka konala v rozpore s povinnosťou odbornej starostlivosti.

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 34 Cbi 31/2009-453 z 18. februára 2013 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 32/2013-537 z 20. marca 2014 bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť náhradu škody vo výške 2 037 054,49 Sk (68 281,70 €), ktorá predstavovala rozdiel medzi zmluvnou pokutou zrazenou bankou a výnosom z nového termínovaného vkladu, a to aj napriek tomu, že banka si zmluvnú pokutu uplatnila (zrazila z vyplatenej sumy) neoprávnene.

Podľa názoru všeobecných súdov škoda mala vzniknúť v dôsledku neplnenia povinností sťažovateľky ako osobitnej správkyne úpadcu konať s odbornou starostlivosťou. Protiprávnym konaním malo byť zriadenie štruktúrovaného nadlimitného termínovaného vkladu s možnosťou vysokej sankcie a jeho následné predčasné ukončenie. Mala tým vzniknúť škoda vo výške sankcie za predčasné ukončenie vkladu. V tomto kľúčovom bode bola vec nesprávne právne posúdená.

V čase uzatvárania zmlúv o termínovanom vklade, ktoré obsahovali sankciu zmluvnú pokutu za predčasné ukončenie vkladu, ako aj v čase predčasného ukončenia tohto vkladu bol už úpadca v konkurze.

Sťažovateľka sa v konaní dovoľavala aplikácie ustanovenia § 33 ods. 1 písm. d) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), podľa ktorého z uspokojenia sú vylúčené mimozmluvné alebo zmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol, boli uložené alebo prirástli po vyhlásení konkurzu. Účelom tohto ustanovenia je zabrániť tomu, aby sa konkurzná podstata znižovala o zmluvné a mimozmluvné sankcie, ktoré prirástli počas konkurzu. Vztahuje sa to na všetky zmluvné a mimozmluvné sankcie bez obmedzenia.

Najvyšší súd podľa sťažovateľky vyložil ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze v rozpore s jeho účelom a zmyslom tak, že sa nevzťahuje na pohľadávky proti podstate, pričom plnenie, ktorého náhrada sa od sťažovateľky požaduje, posúdil ako pohľadávku proti podstate, ktorá nie je zmluvnou sankciou, ale predstavuje náklady spojené s udržiavaním a správou podstaty. Účelom ustanovenia § 31 ods. 2 v spojení s § 32 ods. 1 písm. b) zákona o konkurze je umožniť riadnu správu konkurznej podstaty a tým naplnenie účelu konkurzu. Bez možnosti prednostne uspokojovať náklady na údržbu a správu podstaty by konkurz reálne nemohol vôbec prebehnúť. Účelom týchto ustanovení však nie je umožniť odčerpávanie finančných prostriedkov z konkurznej podstaty na nároky sankčného charakteru, ktoré sú z podstaty veci bez protiplnenia, a teda neslúžia na správu podstaty.

Arbitrárny bol podľa sťažovateľky aj záver najvyššieho súdu, podľa ktorého zmluvnými sankciami v zmysle § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze sú iba zmluvné

pokuty. Citované ustanovenie sa v skutočnosti podľa jeho znenia vzťahuje na akékoľvek sankčné nároky, pričom slovné spojenie „zmluvná pokuta“ sa v tomto ustanovení vôbec nepoužíva. Súdna prax aplikuje toto ustanovenie dokonca aj na úroky z omeškania, a preto sa vzťahuje na akýkoľvek nárok predstavujúci sankciu, teda plnenie bez protihodnoty, ktoré vznikne v dôsledku porušenia právnej povinnosti. Najvyšší súd ignoroval aj skutočnosť, že sankcia dojednaná v danom prípade má charakter zmluvnej pokuty. Táto sankcia za predčasnú výpoveď zmluvy nie je nákladom či odplatou vynaloženou na udržiavanie podstaty. Išlo o sankčný nárok, ktorý mal odradiť od predčasného ukončenia vkladu. Ako sankcia bol tento nárok aj výslovne označený v príslušnej zmluve. Preto ak si banka ponechala, resp. stiahla peňažné prostriedky vo výške 5 681 092,34 Sk ako zmluvnú pokutu za predčasné ukončenie vkladu, bolo toto jej konanie v rozpore s ustanovením § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze.

Žalobca popri tom, že od sťažovateľky požadoval náhradu škody vo výške 5 681 092,34 Sk, alternatívne požadoval rovnakú sumu od banky, avšak z titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Krajský súd žalobu voči banke zamietol s tým, že žalobca si nárok uplatnil neskoro, v dôsledku čoho sa tento premlčal. Žalobca nepodal proti zamietajúcej časti rozsudku odvolanie.

Takýto postup krajského súdu by podľa sťažovateľky bol v poriadku v prípade, ak by bol uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia jediným uplatneným nárokom a banka by bola jediným účastníkom konania na žalovanej strane. V danom prípade však krajský súd závažne pochybil, keď sa týmto nárokom vecne nezaoberal a neposúdil ho ako predbežnú otázku, ktorá je kľúčová k nároku uplatnenému voči sťažovateľke.

Z vykonaného dokazovania a z účastníckych tvrdení je zrejmé, že k ujme na majetku žalobcu došlo tým, že si banka ponechala, resp. stiahla sumu zodpovedajúcu zmluvnej pokute, hoci takéto konanie banky bolo v rozpore so zákonom. Podľa názoru sťažovateľky je neprípustné, aby prišlo ku kumulácii nárokov žalobcu jednak z titulu náhrady škody od sťažovateľky a zároveň z titulu bezdôvodného obohatenia od banky. Krajský súd nesprávne postupoval, keď zaviazal sťažovateľku na náhradu škody, hoci táto nevznikla v príčinnej súvislosti s jej konaním. Ak by totiž krajský súd meritórne posudzoval otázku, či došlo

k bezdôvodnému obohateniu na strane banky, a vyhodnotil by ju kladne (o čom niet pochýb), potom je nevyhnutný záver, že nie sú splnené podmienky vzniku zodpovednosti za škodu, pretože žiadna škoda v súvislosti s konaním sťažovateľky nevznikla. Navyše nesprávne bola posúdená dĺžka premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože do úvahy prichádzala aplikácia ustanovenia § 397 Obchodného zákonníka ustanovujúceho dĺžku premlčacej doby na 4 roky. Vyplýva z toho, že v skutočnosti nárok voči banke nebol premlčaný.

Pokiaľ banka vykonala prevod finančných prostriedkov z jedného vkladového účtu na druhý a zároveň strhla z týchto prostriedkov zmluvnú pokutu iba na základe odfaxovanej konfirmácie bez predchádzajúceho pokynu sťažovateľky, tak podľa názoru sťažovateľky konala svojvoľne a plne za to zodpovedá. Banka pritom vedela, že ide o prostriedky konkurznej podstaty a že takýto spôsob uspokojenia je v rozpore s ustanovením § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Znamená to, že akýkoľvek súhlas daný kýmkoľvek na realizáciu tejto operácie by bol absolútne neplatný.

Krajský súd za škodu na majetku považoval samotný vznik povinnosti zaplatiť sankciu za predčasné ukončenie termínovaného vkladu. Takéto právne posúdenie je podľa názoru sťažovateľky v rozpore s chápaním škody ako ujmy, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Škoda nevzniká už tým, že sa pohľadávka stala splatnou. Práve preto predčasným ukončením termínovaného vkladu mohla banke vzniknúť voči žalobcovi nanajvýš pohľadávka (ktorú nebolo možné uspokojiť), nie však skutočná škoda ako predpoklad občianskoprávnej zodpovednosti.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd ako odvolací súd (zhodne s krajským súdom) aplikoval ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze nielen v rozpore s jeho účelom a zmyslom, ale aj výslovným znením, keď zmluvnú pokutu ako typickú zmluvnú sankciu posúdil ako nárok, ktorý nie je z uspokojenia v konkurze vylúčený. Pritom účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť, aby nedochádzalo k znižovaniu majetku konkurznej podstaty prostredníctvom sankcií, lebo to odporuje princípu pomerného uspokojenia veriteľov ako základného princípu konkurzu. Vylúčenie sankcií z uspokojenia

sa musí o to viac vzťahovať aj na tzv. pohľadávky proti podstate, t. j. náklady konkurzného konania.

Najvyšší súd v dovolacom konaní podľa presvedčenia sťažovateľky neposkytol sťažovateľke dostatočnú ochranu z toho dôvodu, že nepovažoval extrémnu interpretáciu ustanovenia § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze zo strany najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu za vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 20.03.2014, č. k. 5Obo/32/2013-537 porušil základné právo sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR rozsudkom zo dňa 20.03.2014, č. k. 5Obo/32/2013-537 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd SR svojim uznesením zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 1ObdoV/13/2014 porušil základné právo sťažovateľky zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.11.2015, sp. zn. 1ObdoV/13/2014 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššieho súdu SR na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľke na účet jej právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatného nálezu.“

II.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 32/2013, 5 Obo 33/2013 z 20. marca 2014 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 34 Cbi 31/2009-453 z 18. februára 2013 v časti, ktorou bola sťažovateľka zaviazaná zaplatiť žalobcovi 38 281,70 € s úrokom z omeškania. Podľa názoru najvyššieho súdu za mimozmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu treba vo všeobecnej rovine považovať najmä všetky zákonné sankcie, ktoré vznikli pred vyhlásením konkurzu alebo i potom a smerujú proti úpadcovi bez toho, aby ich úpadca na seba zmluvne prevzal. Ide o peňažné tresty uložené podľa Trestného zákona, pokuty uložené orgánmi verejnej správy a správne sankcie ukladané správnymi orgánmi podľa osobitných zákonov.

Za zmluvné sankcie, ktoré sú vylúčené v konkurze z uspokojenia, treba považovať akékoľvek zmluvné pokuty podľa § 554 a § 555 Občianskeho zákonníka (teda právne prostriedky na zabezpečenie záväzkov) a podľa § 300 až § 302 Obchodného zákonníka (zmluvná pokuta).

V danej veci nejde o zmluvné a mimozmluvné sankcie tak, ako ich má na mysli ustanovenie § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, ale ide o pohľadávku proti podstate vzniknutú po vyhlásení konkurzu, ktorú treba subsumovať pod náklady spojené s udržiavaním a správou podstaty podľa § 33 ods. 2 zákona o konkurze. Za náklady spojené s udržiavaním a správou podstaty možno považovať predovšetkým výdavky správcu konkurznej podstaty vzťahujúce sa priamo na konkurznú podstatu vrátane výdavkov vzťahujúcich sa na prevádzkovanie úpadcovho podniku. Ide najmä o výdavky za dodávku energií, opravy a údržbu majetku podstaty, náhrady za uvoľnenie bytu (odstupné), zaplatenie zmluvnej pokuty, úrokov z omeškania, poplatkov z omeškania, penále a iné sankcie zo záväzkových vzťahov a pod. Znamená to, že sankcia zo strany banky za predčasné ukončenie zmluvy o zriadení termínovaného vkladu súvisí s udržiavaním a správou podstaty a táto činnosť je charakterizovaná tak, že je zameraná na zhodnotenie finančných prostriedkov získaných predajom konkurznej podstaty. Takáto činnosť (zhodnocovanie výnosu z predaja konkurznej podstaty) je závislá len na správcovi konkurznej podstaty (v danej veci na sťažovateľke), pričom nie je povinnosťou správcu zhodnocovať finančné prostriedky získané predajom majetku úpadcu takýmto spôsobom. Platí, že ak k takémuto kroku správca pristúpi, musí postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za škodu vzniknutú porušením povinností uložených zákonom alebo súdom. Bolo v právomoci sťažovateľky nakladať s finančnými prostriedkami získanými predajom konkurznej podstaty a rozhodovať pritom v rámci tejto činnosti o ich zhodnotení. Vzhľadom na ekonomické vzdelanie sťažovateľka mohla a mala vedieť, aké následky sú spojené s predčasným vypovedaním zmluvy. To napokon aj vo svojej výpovedi uznala ako jedinú chybu, ktorú urobila (keď zmluvu vypovedala predčasne napriek tomu, že uznesenie o zrušení konkurzu sa nestalo právoplatným a vykonateľným, a teda nebol dôvod na predčasné zrušenie zmluvy).

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 13/2014, 1 Obdo V 14/2014 z 26. novembra 2015 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 32/2013-537 z 20. marca 2014 v časti potvrdzujúceho výroku v istine pohľadávky. Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľky, podľa ktorej je odvolací rozsudok najvyššieho súdu arbitrárny a nedostatočne odôvodnený tým, že zmluvná pokuta sa nesprávne zaradila medzi pohľadávky proti podstate. Odvolací rozsudok spĺňa kritériá odôvodnenia v zmysle § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku z formálneho, ako aj obsahového hľadiska. Nemožno ho preto považovať za nepreskúmateľný, neodôvodnený či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Najvyšší súd ako odvolací súd jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré bolo žalobe voči sťažovateľke vyhovené.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je presvedčenie sťažovateľky o nesprávnom výklade ustanovenia § 33 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, podľa ktorého z uspokojenia sú vylúčené mimozmluvné alebo zmluvné sankcie postihujúce majetok úpadcu, ak nárok na ne vznikol, boli uložené, alebo prirástli po vyhlásení konkurzu. Tento výklad umožnil, aby banka vymohla zmluvnú pokutu, čo založilo základ úvah žalobcu o vzniku škody.

Podľa názoru ústavného súdu treba úvahy najvyššieho súdu v rámci odvolacieho konania považovať za dostatočne jasné a presvedčivé. Rozhodne sa táto argumentácia nejaví ako arbitrárna či zjavne neodôvodnená. Skutočnosť, že sťažovateľka vykladá už citované ustanovenie odlišným spôsobom, sama osebe nezakladá porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Dá sa konštatovať, že ako možná a legitímna sa javí aj taká právna interpretácia dotknutých ustanovení zákona o konkurze, ktorú presadzuje sťažovateľka. Ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti poznamenať, že z hľadiska právnej zodpovednosti sťažovateľky ako správkyne konkurznej podstaty s prihliadnutím na jej prezumovanú odbornú spôsobilosť treba za presvedčivý považovať odvolací záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sa rozhodla chybné, čo napokon aj sama uznala.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2016